

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Z. H.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2015, čj. CPR-3151-3/ČJ-2015-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 8. 2015, čj. 75 A 15/2015-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci a argumenty kasační stížnosti

[1] Dne 19. 12. 2014 vydala pod čj. KRPU-61277-213/ČJ-2011-040026-SV Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce; dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, stanovilo rozhodnutí na jeden rok. Rozhodnutí opřel správní orgán prvního stupně o § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“), tj. o

neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky bez víza či povolení k pobytu. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 19. 8. 2015, čj. 75 A 15/2015-48, zamítl s tím, že žalobce pobýval na území České republiky v období od 2. 11. 2010 do 23. 5. 2011 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Rozhodnutí o správním vyhoštění dle názoru krajského soudu nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud dále uvedl, že ve věci nebylo zapotřebí nového závazného stanoviska Ministerstva vnitra, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly existenci překážky vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců; stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 22. 3. 2012 proto postačovalo.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti, resp. jejím doplnění, proti tomuto rozsudku namítl, že závazné stanovisko ze dne 22. 3. 2012, které bylo přímým podkladem pro vydání správního vyhoštění, je již zcela neaktuální. Sama skutečnost, že stěžovatel navrhoval přezkoumání, stejně jako neaktualnost zmíněného stanoviska, musí vést v rámci řízení o správním vyhoštění správní orgán k tomu, že je namíste opatřit stanovisko nové. V době vydání uvedeného stanoviska navíc stěžovatel sdílel společnou domácnost s občankou Evropské unie, takže v mezidobí došlo ke změně podstatných skutečností; krajský soud se však uvedenou námitkou zabýval zcela nedostatečně. Stejně tak správní orgány i krajský soud řádně nezkoumaly zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu stěžovatel označil napadená správní rozhodnutí za nepřesvědčivá a nepřezkoumatelná; vadou nepřezkoumatelnosti je pak stížení i rozsudek krajského soudu. Stěžovatel dále uvedl, že zásah do jeho soukromého a rodinného života způsobený rozhodnutím o vyhoštění je naopak zcela zásadní, neboť správní orgány vyhoštěným cizincům prakticky výhradně návrat do České republiky, kde je stěžovatelova rodina (matka, sestry i bratr) pevně usídlena, neumožňují. Skutečnost, že stěžovatel je dospělý a schopný se o sebe starat, tento zásah nikterak neumenšuje.

[4] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu, resp. alternativně též rozhodnutí správních orgánů, zrušil a věc krajskému soudu, eventuálně správním orgánům, vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, který nehodlá komentovat. Ve zbytku poukázal shromážděný spisový materiál.

II.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti a předpoklady věcné projednatelnosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, napadá rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně

pokračování

zastoupen [§ 105 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom, že by napadené rozhodnutí či řízení jeho vydání předcházející trpěly vadami, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě postačovala k jeho zrušení. Ve své ustálené judikatuře mnohokrát Nejvyšší správní soud konstatoval, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o skutečnostech pro věc podstatných, resp. jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v napadeném rozhodnutí krajského soudu absentoval některý z výše uvedených požadavků. Krajský soud přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[8] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu předně v tom, že ten se ve svém odůvodnění údajně nedostatečně vyrovnal s jeho námitkou týkající se nepořízení nového závazného stanoviska Ministerstva vnitra ve vztahu ke stěžovatelu vycestování. Krajský soud v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, čj. 6 Azs 225/2014-34, dle něhož v tehdy posuzované věci *„nevystala potřeba vydat závazné stanovisko nové, ani potřeba jeho ověření, protože ani ze strany stěžovatele (jako účastníka řízení) ani z informací o situaci v zemi původu, žádné nové, pro rozhodnutí o možnosti vycestování relevantní, skutečnosti od doby vydání závazného stanoviska do doby rozhodnutí dne 13. 9. 2013 (a ani poté) nenastaly. Požadavek na vydání nového závazného stanoviska by za takové situace byl „přepjatým“ právním formalismem.“* Krajský soud k tomu konstatoval, že *„si je vědom toho, že oproti uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2014 je v daném případě stanovisko Ministerstva vnitra podstatně starší, a to [o] více jak tři roky. Přesto má soud za to, že nebylo nutné nové závazné stanovisko opatřovat. V daném konkrétním případě je nutno přihlídnout k tomu, že žalobce sám ke své osobě neuvedl žádné relevantní informace, které by nasvědčovaly tomu, že by zde existovaly překážky jeho vyhoštění. Navíc žalobcova rodina může na území Čínské lidové republiky podnikat a obecně známou skutečností je fakt dlouhodobě nezměněného politického a společenského klimatu v Čínské lidové republice. Na základě těchto skutečností se soud se závěry žalované ztotožnil a i tuto námitku shledal nedůvodnou“*. Obdobnou argumentaci obsahuje i rozhodnutí žalovaného na straně 7.

[9] Na této úvaze přitom Nejvyšší správní soud nic nepřezkoumatelného neshledal; krajský soud se s předmětnou námitkou vypořádal dostatečně. Nadto Nejvyšší správní soud považuje uvedený závěr krajského soudu nejen za přezkoumatelný, ale i za správný. Pro posouzení této námítky je totiž v nyní posuzované věci klíčový nejen fakt, že žádné skutečnosti, jež by vycestování stěžovatele znemožňovaly, objektivně nevystaly, nýbrž především to, že stěžovatel, jenž byl prakticky od počátku správního řízení zastoupen advokátem, nic opačného ani netvrdil. Nelze přitakat stěžovatelu právnímu názoru, dle něhož správní orgány měly povinnost požádat o vydání nového závazného stanoviska již z toho důvodu, že stěžovatel navrhl přezkum stanoviska původního.

Z podstaty věci totiž plyne, že nové závazné stanovisko Ministerstvo vnitra vydá na žádost správních orgánů rozhodujících o vyhoštění v zásadě pouze tehdy, vyjdou-li najevo skutečnosti nové a pro věc relevantní. Argumentace zpochybňující pouze stáří, a nikoli samotný obsah závazného stanoviska proto nemůže být úspěšná. Zcela bez významu je pak v této souvislosti skutečnost, že v době vydání závazného stanoviska stěžovatel sdílel společnou domácnost s občankou Evropské unie, neboť, jak plyne z obsahu správního spisu, uvedený vztah již nadále netrvá, což stěžovatel ostatně nikterak nezpochybnil. Pokud totiž ani v době existence tohoto vztahu ministerstvo existenci důvodů znemožňujících vycestování neshledalo, tím spíše nejsou tyto důvody dány poté, kdy uvedený vztah zanikl.

[10] Nedůvodná je i námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve vztahu k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života.

[11] V právní větě k rozsudku ze dne 4. 4. 2013, čj. 3 As 46/2012-22, č. 2868/2013 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]ři posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případech, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.“ Tento závěr je zcela aplikovatelný i v nyní projednávané věci.

[12] Krajský soud k uvedené námitce ve vztahu ke stěžovateli stručně (avšak výstižně) konstatoval, že „se jedná o dospělou, samostatnou, v současné době 31letou osobu, která není závislá na fyzické pomoci matky či jiné osoby z rodiny. Žalobcova matka, bratr i sestra jsou rovněž osobami samostatnými a dospělými, které nejsou existenčně závislé na žalobci. K přerušení bezprostředních vztahů s matkou došlo již dávno, neboť ta přicestovala do České republiky již v roce 1998, což znamená, že žalobce pobýval na území Číny bez matky 12 let. Z výsledku matky žalobce paní X. G. ze dne 22.3.2013 vyplývá, že žalobce je zdravý a je živěn z finančních prostředků matky a otce, neboť provozují supermarket v Číně, který vede jeho otec. V Číně žije i další část žalobcova příbuzenstva. Ve správním řízení nevyplývalo, že by žalobce měl ekonomické, kulturní či společenské vazby na Českou republiku, resp. že by se jednalo o vazby významně silnější než vazby k Čínské lidové republice. Žalobce měl na území České republiky přítelkyni, českou občanku, B. V., avšak tento vztah již skončil a děti z něj nevzešly. Jiné vazby podobného druhu nebyly v řízení zjištěny.“ K tomu krajský soud dále dodal, že „si je vědom těžkostí, které může opuštění území České republiky přinést rodině žalobce, na druhou stranu je nutno konstatovat, že žalobci bylo uloženo vyhoštění jen na dobu 1 roku, tedy při spodní hranici zákonného rozpětí. Rodina žalobce může vycestovat za žalobcem nebo může vyčkat na území České republiky jeho návratu poté, co uplyne doba správního vyhoštění a žalobce si vyřídí legální povolení k pobytu. Žalobce může se všemi členy rodiny na území České republiky udržovat kontakty dálkovými komunikačními prostředky.“ Obdobné úvahy, jež bezesbýtku zohledňují kritéria uvedená v citovaném rozsudku Nejvyššího

pokračování

správního soudu čj. 3 As 46/2012-22, jsou obsaženy také v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na straně 14 až 17.

[13] Tato zdůvodnění přitom dostatečným způsobem objasňují, proč zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života způsobený rozhodnutím o správním vyhoštění není nepřiměřený. Ani v této souvislosti proto Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelnými neshledal. Jejich závěrům přitom Nejvyšší správní soud přisvědčil.

[14] Nedůvodná je i stěžovatelova námitka, dle které správní orgány vyhoštěným cizincům návrat do České republiky neumožňují, neboť jde o námitku svým charakterem zcela obecnou a ve vztahu k nyní rozhodované věci spekulativní a neaktuální.

III.

Závěr a náklady řízení

[15] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalované nevznikly náklady nad rámec její úřední činnosti, nemá ani jeden z nich dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu